

"Εμείς οι ίδιοι αρχίζουμε να συνηθίζουμε τον άστεγο, τον αυτόχειρα, τον συνταξιούχο που δεν μπορεί να υποστηρίξει την ζωή του, τον ελεύθερο επαγγελματία που ψυχοραγεί" ... Έκλεισα την φωνή και έμεινα απέναντι από την βουβή εικόνα. Θυμωμένα στόματα ανοιγοκλείνανε, χειρονομίες και βλέμματα στο κενό. Πρώην, τέως , μελλοντικοί βουλευτές είναι αδιανόητο, αλλά βρίζονται και φωνάζουν ακόμα. Εδώ μπροστά μας. Θα πρέπει μάλλον να μην μας βλέπουν, να είμαστε για αυτούς, κάτι σαν αμελητέες ποσότητες. Μέσα μας και έξω μας κενό. Εμείς και η ανύπαρκτη αυτοπεποίθηση μας που...

τελικά μέρα με την μέρα, μας κλειδώνει όλο και περισσότερο στον εαυτοπλανήτη μας και μας απομακρύνει επί της ουσίας, εντελώς από τον διπλανό μας και τα προβλήματα του. Σαν να μην μπορεί κανείς να αντέξει τον εαυτό του σκέτο και γυμνό από το καλούπι που κατάσαρκα έραφαν πάνω του οι ψευδαισθήσεις.....

Σαν να μην μπορεί κανείς να ζήσει χωρίς την ψευδαίσθηση του παρόντος και των άπειρων , ελαστικών αλλά και ανύπαρκτων εναλλακτικών λύσεων , που τόσο πολύ μας άρεσε να παρουσιάζουμε στον εαυτό μας .Σαν να είχαμε , ένα εαυτό φτιαγμένο μόνο από ύλη και τώρα που μας παίρνουν την ύλη και τα αγαθά της , ξαφνικά χάνουμε τον εαυτό μας. Πανικοβλημένοι πενθούμε για όλα αυτά που θα μας λείψουν. Σαν ένα παράξενο πένθος θανάτου. Συνεχίζω να κοιτώ την βουβή οθόνη. Συνεχίζουν να μαλώνουν στην σιωπή που τους επιβάλλω. Καταντήσανε φαντάσματα αρπακτικών. Ίσως και το μόνο που μένει σ' ένα φάντασμα είναι να βρυκολακιάσει.Συστατικό στοιχείο του απέραντου κενού μας είναι η δυσπιστία , σε βαθμό πια απιστίας απέναντι στο πολιτικό σύστημα

Σ' ένα πολιτικό σύστημα παραμορφωμένο , οι θεσμοί του οποίου στηρίζονται όσο στηρίζονται στο γράμμα και όχι στις ψυχές μας. Γιατί εκεί έχασαν πια την θέση τους. Από αυτό το πολιτικό σύστημα , διδαχθήκαμε από τα πρώτα μας βήματα την αδιαφορία για τον διπλανό μας. Αφού απέναντι στην δυσπιστία μας και στην κλιμακούμενη απώλεια της εμπιστοσύνης μας, το πολιτικό σύστημα αντί να ξεκινήσει παίρνοντας διορθωτικά μέτρα πρώτα για το ίδιο, ενδιαφέρθηκε μονάχα να αυτοπροστατευθεί διορίζοντας κόρες και γιούς έως την ύστατη στιγμή. Χτυπήθηκαν πάρα πολλοί από μας. Πολλά άδικα θύματα, ιδιαίτερα από τις αδύναμες τάξεις. Σπάσαμε σε χίλια κομμάτια και μαζί με μας και το ηθικό και η αυτοπεποίθηση μας. Σαν να χάθηκε η οποιαδήποτε κατεύθυνση και άρχισε το παρόν να

Κατά βάθος αδιαφορία...

Συντάχθηκε απο τον/την Yiannis Aeras
Τρίτη, 17 Απρίλιος 2012 07:54

μεταβάλλεται σε αιωνιότητα. Εμείς οι ίδιοι αρχίζουμε να συνηθίζουμε τον άστεγο, τον αυτόχειρα, τον συνταξιούχο που δεν μπορεί να υποστηρίξει την ζωή του, τον ελεύθερο επαγγελματία που ψυχοραγεί.

Σε όλα αυτά τα θεάματα εξοργιζόμαστε άρρυθμα και μετά σαν βρεθούμε μόνοι ξεφυσάμε με ανακούφιση που ακόμα δεν ήρθε η σειρά μας. Η σειρά μας, το εγώ μας το μοναδικό μέλημα μας. Τελικά εμείς οι ίδιοι γίναμε πιο αδιάφοροι από το αδιάφορο σύστημα μας. Ζούμε μόνοι μας , ο καθένας για τον εαυτό του και δεν προσπαθούμε να αλλάξουμε τίποτα. Ο διπλάνός μας είναι ένας άγνωστος και νιώθουμε σαν κοινωνία μονάχα την οικογένεια μας.Αν μπορούσαμε να πάρουμε τον εαυτό μας σοβαρά. Να προσδιορίσουμε τα όρια του, τα θέλω , τους στόχους του . Αν απλώναμε το χέρι να πιάσουμε σφιχτά τις ευθύνες μας και μαζί με αυτές και το χέρι του διπλανού μας. Έχουμε πολύ χαμηλή αυτοεκτίμηση όχι μονάχα γιατί πικραινόμαστε που όλη η Ευρώπη μας θεωρεί επαίτες και λαμόγια αλλά γιατί ζήσαμε δεκαετίες αποφεύγοντας τις ευθύνες μας.Αυτή η χαμηλή αυτοεκτίμηση μας κάνει αδιάφορους τώρα

. Και αυτή η αδιαφορία μας τρώει τα σωθικά και αφήνει την οργή μας χωρίς κατεύθυνση και στόχο, με εξανεμισμένες ελπίδες. Δεν ξέρω αν το μέλλον είναι υποχρεωτικά συνδεδεμένο με την ελπίδα. Αν καταφέρναμε όμως να κάνουμε μια εσωτερική στροφή και να κοιτάξουμε κατάματα τις ευθύνες μας, στην διάσταση της υπομονής και της αλληλεγγύης , ελπίδα θα φαινότανε. Η ελπίδα,το εσωτερικό αυτό φως , φέρνει την διεκδίκηση της ζωής. Μονάχα οι αυτοκαταστροφικοί άνθρωποι , στέκουν αδιάφοροι μπροστά στην ζωή και παραιτούνται. Η ευθύνη θα μας έκανε να ξεκολλήσουμε από την άρρωστη φαντασίωση της αιωνιότητας του τώρα και να ανοίξουμε φτερά . Φορείς πια του μέλλοντος και του αληθινού αγώνα , του ανθρώπου για τον άνθρωπο. Αλλά μαζί , ενωμένοι και προς συγκεκριμένη και νέα κατεύθυνση.

[ΠΗΓΗ](#)